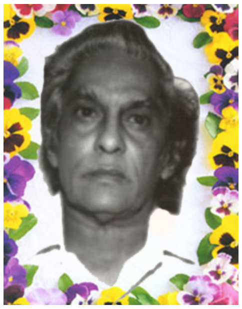

అడుగో అతడే హంతకుడు

– కొమ్మూరి సాంబశివరావు

(గత సంచిక తరువాయి)

7

డాక్టర్ శ్రీనివాస్ మరణం గురించిన పోలీస్ రిపోర్ట్ అంతా చదివి కాగితాలు మడిచి బల్లమీద పెట్టాడు రాజు.

"ఏమంటావు?" అడిగాడు యుగంధర్ తన అసిస్టెంట్‌ని.

"ఏక్సిడెంట్ మాత్రంకాదు. అంతవరకూ నిశ్చయంగా చెప్పవచ్చు" అన్నాడు రాజు.

యుగంధర్ తలవూపాడు. "ఇటువంటి విషయాలలో పోలీసులు పొరబడరు. నిస్సందేహంగా ఏక్సిడెంట్ మాత్రం కాదని తేలుతోంది. యిక మిగిలింది హత్యా, ఆత్మహత్యా అనేది" అన్నాడు యుగంధర్.

ఏక్సిడెంట్‌ని గురించి రిపోర్ట్ యిచ్చిన రాజయ్యర్‌కి కనిపించిన మనిషి గురించి పోలీసులకి ఏమీ తెలియలేదు. అతనెవరో, ఏక్సిడెంట్ చూసినా ఎందుకు రిపోర్ట్ చెయ్యలేదో తెలిస్తే బావుంటుంది" అన్నాడు రాజు.

"జయంతి యేమైంది? ఎక్కడికి వెళ్ళింది? తండ్రికి తెలియకుండా ఎక్కడికి పారిపోయి వుంటుంది? ఎందుకు పారిపోయింది? మనిషి కనిపించకుండా ఎలా మాయమవుతుంది?" అన్నాడు యుగంధర్.

"అవును. ఒకవేళ డాక్టర్ శ్రీనివాస్‌తో ఆమెకి తగాదా వచ్చినా, తండ్రికి తెలియచెయ్యకుండా ఊరు విడిచి ఎక్కడికో పారిపోవలసిన అవసరం ఏమున్నది?" అన్నాడు రాజు.

అంతలో కాలింగ్‌బెల్ చప్పుడయింది. రాజు వెళ్ళి నిమిషంలో తిరిగివచ్చి "జయంతి తండ్రి రాఘవన్. పిలవనా?" అని అడిగాడు యుగంధర్ని.

"ఈ రోజే ఆమె తండ్రి మనల్ని కలుసుకోవడానికి రావడం కేవలం కాకతాళీయమా?" అన్నాడు యుగంధర్.

రాజు భుజం చరిచి వెళ్ళి రాఘవన్‌తోపాటు గదిలోకి వచ్చాడు.

"కూర్చోండి" అన్నాడు యుగంధర్.

"నమస్కారం. మా జయంతి జాడ యేమైనా తెలిసిందా అని కనుక్కోవడానికి నేను ఇన్‌స్పెక్టర్ స్వరాజ్యరావుని కలుసుకున్నాను. మీరు ఈ కేసు దర్యాప్తు చేస్తున్నారనీ, డాక్టరుగారి భార్య మిమ్మల్ని సహాయం కోరిందని చెప్పారు. నేనుకూడా వచ్చి మిమ్మల్ని కలుసుకుని" అని గొంతు సవరించుకున్నాడు. గొంతు బొంగురుపోయింది వొణుకుతోంది.

"అయ్యా! యుగంధర్‌గారూ! మాకు ఒక్కతే కూతురు. చాలా గారాబంగా పెంచాము. అది కనిపించకుండా పోయేసరికి నా భార్య మంచాన పడింది. నేను వ్యాపారం కట్టిపెట్టి వారంరోజులుగా ఈ ఊళ్ళోనే ఉంటున్నాను. యుగంధర్‌గారూ! ఎలాగయినా మా అమ్మాయి ఎక్కడున్నదో తెలుసుకోవాలి, ప్లీజ్" అన్నాడు రాఘవన్.

"పోలీసులు ఆమె జాడలు తెలుసుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తున్నారుగా, ఖంగారుపడకండి"

"పోలీసులు అసమర్థులని నేను అనడంలేదు. వాళ్ళకి ఎన్నో కేసులుంటాయి. వాటిలో యిది ఒకటి. అమ్మాయి మా దగ్గిరకి రావడానికి భయపడుతున్నదేమో? పల్లెత్తుమాట అనను దాన్ని, నచ్చచెప్పి తీసుకురండి" రాఘవన్ వేడుకుంటున్నాడు.

మీ అమ్మాయి జాడలు నాకు తెలిస్తే తప్పకుండా మీకు చెపుతాను. దయచేసి ఒకటి రెండు ప్రశ్నలకి జవాబులు చెపుతారా?"

"అడగండి" అన్నాడు రాఘవన్.

"మీ అమ్మాయి హాస్టల్లోంచి వెళ్ళిపోయి ఎవరి యింట్లోనే వుంటే మీకు అనుమానం కలగలేదా?"

"లేదండీ లేదు. అటువంటి అనుమానం కలిగివుంటే వెంటనే వచ్చి జయంతిని చదువు మాన్పించి యింటికి తీసుకెళ్ళిపోయేవాణ్ణి."

"ఆమె తరుచు మీకు ఉత్తరాలు రాసేదా?"

"ఈ ఆరు నెలలుగా అట్టే రాయడంలేదు. అప్పుడప్పుడూ కులాసాగా వున్నానని ఒక పోస్టుకార్డు రాసేది. చదువులో తీరిక లేకుండా వున్నదనుకున్నామే కానీ యిటువంటి వ్యవహారంలో యిరుక్కున్నదని మేము అనుకోలేదు."

"మీ బంధువుల యిళ్ళకి వెళ్ళిందేమో కనుక్కున్నారా?"

"ఆ! ఎవరింటికీ వెళ్ళలేదు."

"కాలేజీలో స్నేహితురాళ్ళ యింటికి వెళ్ళిందేమో?"

"లేదు. ఆ విషయమూ విచారించాము."

"సరేనండీ రాఘవన్‌గారూ! నేను యీ కేసు దర్యాప్తు చేస్తున్నానుగా. మీ అమ్మాయి విషయం తెలిస్తే చెపుతాను."

"అలాకాదు. మా అమ్మాయి విషయం ప్రత్యేకంగా శ్రద్ధ తీసుకుని మీరు దర్యాప్తు చెయ్యాలి. మీ ఫీజు నేను యిస్తాను."

యుగంధర్ నవ్వాడు. "సరే, మీ అడ్రసు యిచ్చి వెళ్ళండి" అన్నాడు.

8

చింతాద్రిపేటలో ఒక యిరుకు సందులో వీధిలోకి వున్న కటకటాల యిల్లు అది. మిస్ ఎమిలీ, క్వాలిఫయిడ్ నర్సు అని బోర్డున్నది. రాజు తలుపు తట్టగానే యాభై ఏళ్ళ స్త్రీవచ్చి తలుపు తీసి తళతళ మెరుస్తున్న క్రిజ్లర్ కారునీ, కారు తలుపు దగ్గిర నిలుచున్న యుగంధర్నీ ఆశ్చర్యంతో చూసి "ఎవరు?" అని అడిగింది.

"మిస్ ఎమిలీ మీరేనా?" అడిగాడు రాజు.

ఆమె తలవూపింది.

"డాక్టర్ శ్రీనివాస్‌గారి మరణం గురించి ఆయన భార్య పార్వతీదేవి తరఫున దర్యాప్తు చేస్తున్నాం, డిటెక్టివ్ యుగంధర్‌ని. మీ సహకారం కోరుతున్నాను" అన్నాడు యుగంధర్ మెట్లదగ్గిరకి వెళ్ళి.

"రండి" అని తలుపు తీసి లోపలికి తీసుకెళ్ళి పేము కుర్చీలు చూపించింది ఎమిలీ.

"డాక్టర్ శ్రీనివాస్‌గారు మరణించడం గురించి మీ అభిప్రాయం ఏమిటి? ఆయన ఆత్మహత్య చేసుకున్నారని అంటారా?" అడిగాడు యుగంధర్.

బాగా నెరిసిన జుట్టు సన్నగా పొడుగ్గా ఉన్నది. తెల్లని చీర, తెల్లని జాకెట్టు. చేతికి గడియారం, మెళ్ళో ఒంటిపేరస హారం, హారానికి క్రాస్ పెండెంట్. సహనమూ, ఔదార్యము, మంచితనం ఆమె కళ్ళల్లో గోచరిస్తున్నాయి.

"ఏమో? నేనెలా చెప్పగలను?" అన్నది.

"మీరెన్నాళ్ళనించి డాక్టర్ శ్రీనివాస్ వద్ద పనిచేస్తున్నారు?"

"ఎనిమిదేళ్ళుగా."

"ఎనిమిదేళ్ళు పనిచేసిన తర్వాత ఆయన తత్వం గురించి మీకు ఏమీ తెలియదా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"నేను ఇరవై తొమ్మిదేళ్ళనించీ నర్సుగా పనిచేస్తున్నాను. ఎవరెవరు ఎప్పుడు ఏం చేస్తారో చెప్పటం కష్టం అనీ, ఎవరి నైజమూ మనం తెలుసుకోలేమనీ యిన్నేళ్ళ అనుభవంతో తెలుసుకున్నాను" అన్నది.

"డాక్టర్‌గారికి జయంతి అనే అమ్మాయితో పరిచయం అయిన రోజున మీరు క్లినిక్‌లో వున్నారా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"లేను. ఉండివుంటే వాళ్ళిద్దరికీ అంత చనువు ఏర్పడేది కాదేమో?"

"కనుక మర్నాడు జయంతి మళ్ళీ కాలికి కట్టు కట్టించుకోవడానికి వచ్చినప్పుడు మీరు ఆమెని చూశారన్నమాట."

"అవును"

"ఎలా ఉంటుంది?"

"చాలా అందంగా వుంటుంది. చాలా చలాకీపిల్ల. తెలివైనది."

"ఆ అమ్మాయితో డాక్టర్ అంత చనువుగా వుంటే వద్దని మీరు వారించలేదా?"

"లేదు. అనవసర విషయాల్లో జోక్యం కల్పించుకోను. నా హద్దు దాటి ప్రవర్తించను."

"డాక్టర్‌కీ, ఆమెకీ బాగా చనువు ఏర్పడిందనీ, వాళ్ళు అక్రమ సంబంధం పెట్టుకున్నారనీ మీకు తెలుసా?"

"తెలియదు. గ్రహించాను."

"పార్వతీదేవికి ఈ విషయం చెప్పవద్దని డాక్టర్ మీకు చెప్పారా?"

"లేదు."

"జయంతి క్లినిక్‌కి తరుచూ వచ్చేదా?"

"ఆ! దాదాపు రోజూ కాలేజీనించి తిన్నగా క్లినిక్‌కి వచ్చేది."

"కనుక వాళ్ళు తమ ప్రణయకలాపం రహస్యంగా ఉంచడానికి ప్రయత్నం చెయ్యలేదన్నమాట."

తలవూపింది ఎమిలీ.

"డాక్టర్‌గారు మరణించిన రోజు మీరు క్లినిక్‌నించి ఎన్నిగంటలకి బయలుదేరి వెళ్ళిపోయారు?"

"ఏడున్నరకి."

"డాక్టర్ క్లినిక్‌లోనే వున్నారా అప్పుడు?"

"ఆఁ!"

"సామాన్యంగా మీరే ముందు వెళ్ళిపోతారా?"

"ఒక పద్ధతి లేదు. ఒకప్పుడు ఆయన ముందు వెళ్ళిపోతారు. ఒకప్పుడు నేను ముందు వెళ్ళిపోతాను. మా యిద్దరి దగ్గిరా తాళం చెవులుండేవి."

"ఆ రోజు ఆయనకేమైనా ముఖ్యమైన పనుండి ఉండిపోయారా?"

"నాకు తెలియదు."

"ఆరోజు సాయంకాలం జయంతి క్లినిక్‌కి వచ్చిందా?"

"రాలేదు."

"డాక్టర్ ఏమైనా మానసిక వ్యథలో వున్నట్టు కనిపించారా?"

"పరధ్యానంగా వున్నారు."

"ఆ రోజు రాత్రి పన్నెండు గంటలవరకూ క్లినిక్‌లో వుండవలసిన పనివున్నదా డాక్టర్‌గారికి?"

"నాకు తెలిసినంతవరకూ అటువంటి పని ఏమీలేదు. నేను వెళ్ళిన తర్వాత అర్జంట్ కేసు వచ్చి వుంటే తప్ప."

"డాక్టర్‌గారికి విరోధులు ఎవరయినా వున్నారా?"

"నాకు తెలియదు. ఆయనతో పోట్లాడేందుకు క్లినిక్‌కి ఎవరూ రాలేదు యీ ఎనిమిదేళ్ళల్లో."

"జయంతిని ప్రేమించిన యువకుడు ఎవరయినా వుండవచ్చా" అన్నాడు యుగంధర్.

"ఏమో, నాకు తెలియదు."

"థాంక్స్ వస్తాము" అని యుగంధరూ, రాజూ అక్కణ్ణించి బయలుదేరారు.

రాజు కారు డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. "ఎమిలీకి డాక్టర్‌ని గురించి చర్చించడం యిష్టంలేదు" అన్నాడు.

"ఎమిలీ తనకి తెలిసిన విషయాలన్నీ చెప్పడంలేదు. దాస్తోంది" అన్నాడు యుగంధర్.

"బెదిరించి నిజం చెప్పించలేమా?"

"చిన్నపిల్లా? చదువుకోనిదా? ఏమని బెదిరించగలం? ఎమిలీనించి మనకి ఏమీ తెలియదు. పద, సుబ్బరామయ్య ఇంటికి" అన్నాడు యుగంధర్.

మైలాపూర్‌లో కొత్తగా కట్టిన సి.ఐ.టి. కాలనీలో ఒక చిన్న యింటిముందు రాజు కారు ఆపి "ఇదే సుబ్బరామయ్య ఇల్లు" అన్నాడు.

"వసారాలో పడకకుర్చీలో కూర్చున్న మనిషి అతనే అయివుండాలి. పద" అని యుగంధర్ లోపలికి దారితీశాడు.

అరవై ఏళ్ళుంటాయి సుబ్బరామయ్యకి. సన్నగా పొడుగ్గా వున్నాడు. గూడకట్టు లాల్చీ, తెల్లని క్రాఫింగు తల. పడక కుర్చీలోంచి లేచి యుగంధర్ని ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"నా పేరు యుగంధర్ ఇతను నా అసిస్టెంట్ రాజు. జయంతిని గురించి దర్యాప్తు చేస్తున్నాము" అన్నాడు యుగంధర్.

"లోపలికి రండి" అని హాల్లోకి తీసుకెళ్ళాడు. చిన్నహాలు, ఒక సోఫాసెట్టు. చాలా శుభ్రంగా వుంది గది. ముగ్గురూ కూర్చున్నాక "లక్ష్మీ! కాఫీ మూడు కప్పులు" అని కేక వేశాడు.

"జయంతి మీ యింట్లో ఎంతకాలం వున్నది?" అడిగాడు యుగంధర్.

"ఆరునెలలు."

"డాక్టరుగారు తీసుకువచ్చి యిక్కడ వుంచారా?"

"డాక్టర్‌గారు అడగడం వల్ల ఇక్కడ మా యింట్లో పెట్టుకున్నాం."

"నెలకి ఎంత యిచ్చేది?"

"ఎనభై రూపాయలు."

"చాలా ఎక్కువ కదూ?"

"జయంతి కానీ, డాక్టర్‌గారు కానీ అలా అనుకోలేదు."

"డాక్టరు మీ యింటికి తరుచూ వచ్చేవారా?"

"ఆ! ఆయన మా స్నేహితులు."

"ఎంతకాలంగా డాక్టరు మీ స్నేహితులు?"

"పదేళ్ళనించీ, పదేళ్ళక్రితం నా భార్యకి పెద్ద జబ్బు చేసింది. అప్పట్నించీ"

"డాక్టర్‌గారు యిక్కడికి వచ్చి రాత్రిళ్ళు జయంతితో గడిపేవారా?"

సుబ్బరామయ్య నవ్వాడు. "రాత్రంతా వుండేవారు కాదు. ఏ అర్ధరాత్రో యింటికి వెళ్ళిపోయేవారు. మేము అభ్యంతరం చెపుతామని కాదు. ఆయన భార్యకి కష్టం కలగకుండా."

"జయంతి పెళ్ళికాని పిల్ల. చదువుకుంటోంది. డాక్టర్ పిల్లల తండ్రి, భార్య బతికే వుంది వాళ్ళిద్దరి మధ్యా యిటువంటి బాంధవ్యాన్ని మీరు ఎలా ప్రోత్సహించారు?"

"ఒక ఆడదీ, ఒక మొగాడూ ఒకర్ని ఒకరు ఇష్టపడితే వారి బాంధవ్యం అవినీతికరమైనదని నేను అనుకోను" అన్నాడు సుబ్బరామయ్య.

"జయంతి వున్న గది చూడడానికి వీలుంటుందా?"

"నిరభ్యంతరంగా. కానీ ఆ గదిలో ఆమె వస్తువు ఒకటీలేదు. రండి" అని పక్కనేవున్న గదితలుపు తెరిచాడు. మంచం, సీలింగ్‌ఫాన్, చిన్న బీరువా, డ్రెస్సింగ్ టేబుల్, ఓ కుర్చీ వున్నాయి.

"ఈ ఫర్నీచరంతా మీదా, జయంతిదా?"

"నాదే" అన్నాడు సుబ్బరామయ్య. అంతలో యాభై అయిదేళ్ళ స్త్రీ ట్రేలో మూడుకప్పుల కాఫీ తీసుకువచ్చి బల్లమీద పెట్టింది.

తన భార్యని పరిచయం చేశాడు సుబ్బరామయ్య.

"జయంతి వెళ్ళిపోతున్నప్పుడు ఎందుకు వెళ్ళిపోతున్నదీ మీకు చెప్పలేదా?"

"లేదు. వెళ్ళిపోతానన్నది అంతే."

"ఎక్కడికో చెప్పిందా?"

"లేదు. తల్లితండ్రుల దగ్గిరకి వెళుతున్నది అనుకున్నాను."

"జయంతిని మీ ఇంట్లో పెట్టింది డాక్టర్‌కదా! జయంతి వెళ్ళిపోతానంటే ఆయనకి తెలియజేయవలసిన బాధ్యత మీకు లేదా?"

"ఆమెకి నిజానికి డాక్టర్ గార్డియన్ కాడు. జయంతిమీద డాక్టర్‌కి గల హక్కులు ఆమె యిచ్చినవే. వాటితో నాకు సంబంధంలేదు. వెళ్ళిపోతానంటే సరేనన్నాను."

"జయంతి కోసం డాక్టరు ఆ వేళ యిక్కడికి రాలేదా?"

"రాలేదు."

"జయంతి మీ ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోతున్నదని డాక్టర్‌కి తెలుసా?"

"ఏమో?" అన్నాడు సుబ్బరామయ్య.

"జయంతికి టాక్సీ ఎవరు తీసుకువచ్చారు?"

"నేనే."

"మళ్ళీ వస్తానని మీతో చెప్పిందా?"

"లేదు."

"మీకు ఉత్తరం రాసిందా వెళ్ళిపోయిన తర్వాత?"

"లేదు."

"డాక్టరు ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడనే మీరూ అనుకుంటున్నారా?"

"లేదు. ప్రమాదవశాత్తూ ఏక్సిడెంట్‌లో మరణించారని నా అభిప్రాయం."

"పోలీసుల దర్యాప్తులో తెలిసిన వివరాలని బట్టి ఏక్సిడెంట్ కాదని తేలింది."

"పోలీసులు పొరబడి వుండవచ్చు."

"జయంతికి డాక్టర్ ఒక్కడేనా యింకెవరయినా ప్రియులున్నారా?"

"లేరనుకుంటాను. ఆమెకోసం ఈ యింటికి యింకో మొగాడు ఎన్నడూ రాలేదు."

"డాక్టర్‌తో స్నేహం కాకముందు ఎవడైనా యువకుడు ఆమె ప్రియుడు అయ్యుండవచ్చు. డాక్టరుతో స్నేహం అయ్యాక అతనితో స్నేహం మానేసి వుండవచ్చు" అన్నాడు యుగంధర్.

"అటువంటి కసి వున్న మనిషి వుంటే జయంతి తండ్రికి వివరంగా ఆమె ప్రవర్తన గురించి అతను ఉత్తరం రాసేవాడు కదూ" అన్నాడు సుబ్బరామయ్య నవ్వుతూ.

"డాక్టరు ఏదయినా మానసిక వ్యధలో వున్నట్లుకానీ, బాధ పడుతున్నట్లు కానీ మీకు చెప్పారా?"

"లేదు."

"థాంక్స్" అని యుగంధరూ, రాజు సుబ్బరామయ్య ఇంటినించి బయలుదేరారు.

"సుబ్బరామయ్యని గురించి మీ అభిప్రాయం ఏమిటి?" అడిగాడు రాజు.

"డబ్బుకి ఆశపడి డాక్టరు, జయంతుల ప్రణయానికి ప్రోత్సాహం యివ్వలేదు. సిన్సియర్‌గా అతని అభిప్రాయాలు అవి. కానీ మనతో అబద్ధాలు చెప్పాడు."

"ఏమని?"

"ఏం అబద్ధాలు చెప్పాడో తెలిస్తే యింకేం? నిజం తెలుస్తుంది" అన్నాడు యుగంధర్

"త్యాగరాయనగర్‌లో వున్న డాక్టర్ శ్రీనివాస్ క్లినిక్‌కి వెళదాం"

"ఎవరుంటారక్కడ? తాళం వేసి వుండదూ?"

"తాళం చెవి ఇన్‌స్పెక్టర్ని అడిగి తీసుకున్నాను."

అయిదు నిమిషాలలో క్రిజ్లర్ కారు క్లినిక్ ముందు ఆపాడు రాజు. యుగంధర్ తాళం తీశాడు. ఓ హాలు, హాలు పక్కన చిన్న కన్సల్టింగ్ గది. ఆ గదికి అవతల డిస్పెన్సరీ. ఆ క్లినిక్కు అన్ని క్లినిక్స్ మల్లేనే వుంది. ప్రత్యేకతేమీ లేదు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments